Fiala Ferenc

ZÖLD KÖNYV

FRONT

Szálasi Ferenc

Szálasi Ferencnek,
a szegedi Csillagbörtön 9323-as számú fegyencének,

Málnási Ödönnek,
a budapesti gyűjtőfogház rabjának,

Széchenyi Lajos grófnak,
a budapesti Mosonyi-utcai toloncház utcanőkkel, csavargókkal és valutasiboló zsidókkal összezárt lakójának,

a nagykanizsai internálótábor, továbbá

a kistarcsai internálótábor hungarista nemzettestvéreinek,
akik minden szenvedésen túl is megdönthetetlen hittel várják
a hungarista gondolat beteljesülését

Ezen füzet első kiadása 1939 tavaszán az akkori állapotok miatt a szerző — Fiala Ferenc — nevének említése nélkül jelent meg.

Keresztes-Fischer Ferenc, magyar királyi belügyminiszter a Magyar Nemzeti Szocialista Párt — Hungarista Mozgalmat 1939. február 24-én feloszlatta, a Mozgalom, illetőleg a párt helyiségeit a rendőrséggel megszállatta, a párt vezetőségének nagy részét — Budapesten 52, vidéken körülbelül 117 embert — minden előzetes értesítés és bírói végzés nélkül elfogatta, majd részben a kistarcsai, részben pedig a nagykanizsai internálótáborba szállíttatta. A párt feloszlatásával kapcsolatban különböző hírek terjedtek el, és sokan voltak, akik tápot adtak annak a hiedelemnek, hogy a Hubay Kálmán országgyűlési képviselő vezetése alatt működő és a tiszta nacionalizmus alapján álló, s a Szálasi Ferenc által elindított Hungarista Mozgalom erőszakkal akarta volna átvenni a hatalmat, hogy eszközei ellenkeznek a magyar politika eddigi eszközeivel, — miért is tehát a Magyar Nemzeti Szocialista Pártnak el kellett tűnnie a magyar glóbusról. Az igazság érdekében szükségesnek mutatkozott ennek a füzetnek a megírása, melynek célja, hogy a maga teljes egészében tárja fel a való igazságot, és eloszlassa azokat a mesterségesen előidézett ködfoszlányokat, amelyeket részben egy korrupt parlamenti rendszer tagjai, továbbá a magyarországi zsidóság és a magyarországi zsidóság által megfertőzött mai rendszer bocsátott a tisztultabb magyar világot követelő és a magyarság igazi célkitűzéseiért harcoló Hungarista Mozgalom minden társadalmi osztályt magához ölelő tömegei fölé.

A tisztán látó magyar tömegek érzik és tudják, hogy a mai magyar rendszer egyenes folytatása annak a liberális hatalmi érdekcsoportnak, amely 1867 után telepedett rá az országra. Erről a rendszerről, illetőleg ennek a rendszernek a zsidósággal való kapcsolatairól az alábbiakat írta Szálasi Ferenc az „Új Magyar Munkás“ című hetilap 1937. március 15-i számában: *„A zsidó világnézet már harcba állította teljes fegyverzetét: a liberalizmust, a bolsevizmust és a szabadkőművességet. Tervük végrehajtását akaratlanul megkönnyíti a vallási türelmetlenség, a nagybirtokosi gőg és a nemzeti felelőtlenség, a jó magyar népek lelkébe mesterségesen, s hivatalosan ojtott alsóbbrendűségük hite és a kishitűség: legelsősorban azonban kormányaink, amelyek 1867 óta a zsidóság rejtett célkitűzéseiben vak, engedelmes és kényelmes végrehajtóeszközének bizonyultak. A zsidó világuralmi törekvések egyik alappillére és vára a Duna-medence: Ősföldünk. Jöjjön bármilyen kormány, amelyik nem szakít rövidesen, nyíltan és gyökeresen a zsidósággal, amelyik nem oldja meg intézményesen a zsidókérdést, mai alkotmányunk segítségével nemzetünk sírját ássa, amelyre nagyrahivatott, de általuk legyilkolt népünket a zsidóság fogja meghódítani.“*

A mai magyar rendszer, érezve az idők nyomását, látszólag gátat próbál emelni a zsidóságnak, mégis ugyanazon a járószalagon jár, amelyen járt Tisza Kálmán, Széll Kálmán és nem kevésbé az a Bethlen István, aki kormányvezetése alatt teljesen szabadkezet adott Magyarországon a nemzetpusztító elemeknek. A magyarság elgyengülésének az elmúlt hatvan esztendő alatt be kellett következnie, igazolván azokat az elsikkasztott magyar politikusokat, akik előre megjósolták nemcsak a nacionalista magyar gazdasági élet összeomlását, hanem a trianoni katasztrófa bekövetkezését is. A zsidó egyenjogúsítás, — a híres emancipáció — szabad bevándorlást és szabad érvényesülést biztosított a zsidóságnak. Állami támogatással alapították gyáraikat, kezükbe kaparintották a sajtót és a kulturális élet minden vonalát. Ugyanakkor azonban ugyancsak egy államilag támogatott szerv — a Kivándorlási Alap — segítette elő a magyarság legértékesebb tömegének, a magyar parasztságnak a kivándorlását. Ezek az urak elodázták a földreformot, nem törődtek — vagy ha igen, akkor is rosszul — a kisebbségi kérdéssel, éket vertek a zsidóság segítségével a Szent István birodalmában élő nemzeti kisebbségek között, bűnt-bűnre halmoztak, s akkor sem akarták és akarják átadni a hatalmat, — amellyel eddig csak visszaéltek — amikor a történelem ítélőszéke már kimondotta felettük a végső verdiktet. Nem törődtek a magyar tömegekkel, tétlenül nézték, hogy a milliós fővárossá előlépett Budapest munkásnegyedeiben szabadon szervezkedjen a szociáldemokrácia, melynek árnyékában viszont ugyancsak szabadon ásta az ország és a magyarság sírját az a kommunista előcsapat, amely az európai kultúra szégyenére három hónapig tartó rémuralmat valósított meg Magyarországon. Kiéleződtek az osztályellentétek, s az ország szellemi rétege, a középosztály nem tekintette testvérének a magyar munkást, a magyar parasztot, amely így lassan eltávolodott a nacionalista világnézettől. Ez a rendszer 1867 óta sorvasztotta a magyarságot, amely messiásként várta egy őszinte nacionalizmusban gyökerező új magyar világ eljövetelét. Ezt a világot ígérte 1919, — szóval az az idő, amikor vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország kormányzója néhai vitéz jákfai Gömbös Gyulával együtt Szegeden megszervezte a független magyar hadsereget, és egy új magyar feltámadásnak vetette meg alapját. Horthy Miklós, Magyarország kormányzója a régi magyar katonaeszmények tiszteletben tartásával állította fel a magyar hadsereget, amely számtalan esetben bebizonyította, hogy valóban méltó arra a szeretetre és büszkeségre, amellyel őt megteremtőjével — Horthy Miklós, Magyarország kormányzójával — együtt a nemzet övezi.

A magyar politika azonban rövid szalmaláng után ismét visszakanyarodott a régi útra, és ezzel két évtizedre elodázódott a magyar feltámadás. Visszaállították a nyíltszavazást, szabadkezet engedtek a zsidóságnak, és lassan, szinte észrevétlenül sikkadtak el azok a politikai célkitűzések, amelyeket oly büszkén hangoztattak annakidején a kommunizmus bukása után a magyar politikai élet vén csökönyösei, akiknek egyetlen érdemük az volt, hogy vagy külföldre menekültek a kommunisták elől, vagy pedig a Fehér Ház egyesületbe tömörülve hangoztatták erősen vitatható mártíromságukat. Az igazi mártírok a fiatal ludovikások, a névtelen paraszt- és munkástömegek azonban tovább húzták az igát, s tehetetlenül nézték azon politikusok garázdálkodását, akik ismét a reakció szolgálatában csatlóskodtak. Ők nem hoztak áldozatot sem a háború alatt, sem a kommunizmus idejében! Javarészük behódolt nemcsak Károlyi Mihály forradalmárnak, de a kommunizmusnak is (Fabinyi Tihamér, volt pénzügyminiszter), s amíg egyszerű munkásembereket Zalaegerszegre és más internálótáborokba dugtak, addig a hatalom birtokosai eltüntettek minden olyan iratot, nyomot, amely *„a kommün alatt tanúsított bátor magatartásukat“* cáfolta volna.

A legreakciósabb magyar miniszterelnököt, gróf Bethlen Istvánt sokan szeretik a magyar gazdasági fellendülés apostolának beállítani, hiszen őalatta épült fel Lillafüred, az ő kormányzása alatt stabilizálták a pengőt, s nem kevésbé az ő tízesztendős uralma alatt jutott soha nem látott hatalomhoz és gazdasági előnyökhöz a magyarországi zsidóság és szabadkőművesség. Az ebben az időben észlelhető gazdasági fellendülést azonban korántsem az ő politikai éleslátásának, hanem az akkori általános európai gazdasági fellendülésnek tudhatjuk be, amit bizonyít az a körülmény is, hogy a konjunkturális idők megszűntével a Bethlen-kormány váratlanul lemondott, az ország nyakában hagyva a zsidó Speyer bankártól felvett több millió aranypengő értékű adósságot.

Ekkor, 1932-1933-ban már diadalmasan szállott az olasz sas, s már semmi sem tartóztathatta fel a hitleri német nemzetiszocializmus győzelmét. Egész Európán végigszáguldott az új szociális rendet kívánó új világnézet forradalma, de Magyarország még mindig járta a régi utat, s a nagy magyar paraszt- és munkástömegek nyomorogva várták azt az embert és azt a politikai vonalvezetést, amely majd átvezeti az országot az új, becsületesebb világ felé vezető ösvényen. Hosszú ideig úgy látszott, hogy az új időben fogamzott Gömbös Gyula lesz az, aki teljesíti a nép kívánságait, de ezúttal is bebizonyosodott a polgári politika csődje. Gömbös Gyula kétségtelenül nemes és tiszta célkitűzéseit elgáncsolta a zsidó-feudális reakció,

melynek győzelmét elősegítette a Berlin-Róma tengely akkor még csak halványan körvonalazott és általa először meglátott terve. Gömbös Gyula munkáját nem fejezhette be, mert a Mindenható akaratából akkor kellett távoznia az élők sorából, amikor vaskövetkezetességgel lefektetett politikai elgondolásainak csak az alapjait vethette meg. Gömbös Gyula valóban új férfi volt a magyar politikában. Utálta a lengőszakállas diplomáciai tárgyalásokat, s igyekezett magától távol tartani az egyenes válaszadástól irtózó s a „lehetséges“ és „majd meglátjuk“ politikát folytató vén rókákat. Látta a magyarság hibáit, s egy 1920-ban írt röpiratában katonához méltó egyenességgel mondotta el véleményét a régi és az új magyar politika hibáiról. Ezen röpiratában az alábbiakat írta:

„A magyar ellenforradalom még máig sincs befejezve. A több évszázadon keresztül idegen uralom alatt nehéz jármot hurcoló Magyarország gazdasági és kulturális berendezése még ma sem olyan, melyre egy önálló életet akaró nemzeti államnak szüksége van. A belső ellenforradalomnak, amelyet én nemzeti újjáébredésnek nevezek, még mindig tartania kell mindaddig, ameddig nemzeti önállóságunk biztosítékai minden téren végérvényesen nem lesznek meg.“

Gömbös volt az első, aki 1920-ban hangoztatta a magyar nemzetiszocializmus eljövetelét, amely egyedül alkalmas az opportunizmusban vergődő magyar politikusok megbuktatására.

Gömbös Gyula alatt tűnt fel először a politikai fórumon az a férfiú, akit azóta egy politikai hajsza eredményeként háromévi fegyházra ítélve őriznek a szegedi Csillagbörtön egyik cellájában. A 9323-as rab fegyházi törzskönyvébe ez az ember, Szálasi Ferenc ny. vezérkari őrnagy névvel van bevezetve. A hivatalos iratok szerint Szálasi Ferenc a kitűnően képzett magyar vezérkar egyik legjobban minősített tisztje volt, és mint ilyen jutott összeköttetésbe Gömbös Gyula akkori honvédelmi miniszterrel, aki felfedezte ennek a férfiúnak különös politikai tisztánlátását, olyannyira, hogy egy ízben az alábbi szavakkal fordult a minisztertanács tagjaihoz:

— Egy olyan emberrel beszéltem ma — mondotta Gömbös Gyula —, akiről még hallani fogtok. Lehet — folytatta —, hogy ez az ember utánam következik!

Midőn minisztertársai érthető kíváncsisággal kérdezték az illető nevét, akkor Gömbös Gyula csak a következőt mondotta:

— Ezt az embert Szálasi Ferencnek hívják, s egyike a magyar hadsereg legkitűnőbben képzett vezérkari tisztjének...

Később Szálasi Ferenc perének tárgyalása idején Kiss Géza védő kérte az illető miniszterek kihallgatását, kérte Petneházy Antal és vitéz Szakváry

Emil megidézését, mint olyanokét, akik részletesen ismerték Gömbös Gyula és Szálasi Ferenc kapcsolatát.

A bíróság azonban a tanúkihallgatásoktól elállott...

Szálasi Ferencről azóta valóban sokat hallott nemcsak az akkori minisztertanács, nemcsak a magyarság, hanem egész Európa is.

Gömbös Gyulának igaza lett!

Az igazság beteljesülését azonban ismét megakadályozta, illetőleg elodázta a magyar reakció. De a magyar tömegek már ismerik Szálasi Ferencnek azóta híressé vált mondását:

„Nagypéntek nélkül nincs feltámadás!"

Szálasi Ferenc 1932-ben, mint tényleges vezérkari tiszt egy új magyar katonanemzet kiépítésének gazdasági, politikai és kulturális előfeltételeit kutatta. Kutatásainak eredményét később nyilvánosságra hozta, mert úgy érezte, hogy ezzel elindítja az eszmei forradalmat, amely Európa nagy részén akkor már végigszáguldott. 1933. március 1-én saját kérelmére nyugdíjba helyezték, és ekkor írta meg *„Cél és követelések"* című tanulmányát. Később megalakította a Nemzet Akaratának Pártját, röviden a NAP-ot, amely pártot 1937-ben feloszlattak, Szálasi Ferencet letartóztatták, de a letartóztatási végzést a Tábla tíz nap múlva feloldotta, és szabadlábra helyezte Szálasi Ferencet. 1937 július utolsó napjaiban Szálasit a rendőrség újból letartóztatta, de a bíróság tíznapi vizsgálati fogság után ismét szabadlábra helyezte. A rendőrség túlbuzgalmát megértjük akkor, ha tudjuk, hogy ebben az időben a zsidó Hetényi-Hoffbauer Imre vezette a rendőrség politikai osztályát, — de az ő iskoláját járta ki a politikai osztály mai mindenhatója, a zsidó-feleségű Sombor-Schweinitzer rendőrfőtanácsos is. Szálasi Ferenc tovább dolgozott és 1937. október 24-én megalakította a budai Vigadóban a Magyar Nemzeti Szocialista Pártot. A párt ismertette célkitűzéseit, programot adott, s rövidesen jelentős szerepet töltött be a magyar politikai életban. Harcosai a társadalom minden rétegéből verbuválódtak, s a párt mögött, ellentétben a zsidó kartelpénzekből kitartott többi párttal, valóban hatalmas tömegek állottak. Az új és tiszta eszközökkel dolgozó párt óriási veszedelmet jelentett a rendszer számára, s ezért 1938. február 21-én a rendőrség megszállotta a Magyar Nemzeti Szocialista Párt Andrássy-út 60. szám alatti helyiségét és Szálasi Ferencet hetvenkét hívével együtt a rendőrségre vitték, ahol többnapi fogvatartás után valamennyiüket rendőri felügyelet alá helyezték.

Ezután lépett be a mozgalomba Hubay Kálmán, aki április első napjaiban magyar nemzetiszocialista programmal a lovasberényi választáson

döntő győzelmet aratott és tagja lett a magyar parlamentnek. Hubay Kálmán megválasztása után bejelentette a Nemzeti Szocialista Magyar Párt — Hungarista Mozgalom — megalakulását, amely mozgalom Szálasi Ferencet ismerte el vezetőjének. A Magyar Nemzeti Szocialista Párt — Hungarista Mozgalom óriási előretörését nagyban támogatta a százezer példányszámban megjelenő *Összetartás* című hetilap, melynek felelős szerkesztője Fiala Ferenc ebben az időben szintén rendőri felügyelet alatt állott. Később, 1938 május közepén a párt megszerezte a *Magyarság* című napilapot, melynek főszerkesztését Hubay Kálmán vállalta. Az új párt még a feloszlatott két pártnál is hatalmasabb eredményeket ért el és újabb veszedelmet jelentett a magyar politikai vonalvezetés korrupt lovagjai számára. A hatalmukat féltők erre újabb cselekvéshez folyamodtak és meghamisított adatokkal Szálasi Ferenc magyar származását próbálták vitatni. Ebben az aljas munkában fő szerepet kapott egy Sulyok Dezső nevezetű, úgynevezett kisgazda képviselő, aki minden politikai etikát meghazudtoló minősíthetetlen támadást intézett Szálasi Ferenc ellen. Sulyok Dezső szégyenletes vádjait Hubay Kálmán huszonnégy óráb belül megcáfolta és mindenki előtt bebizonyította, hogy Sulyok Dezső hamis fotokópiákkal, s hamis származási levelekkel próbálta lehetetlenné tenni azt az embert, aki mögött akkor már nemcsak egy halálig hű kis társaság, hanem az agyonkínzott magyar milliók állottak. Ekkor mondotta Hubay Kálmán, hogy *„ha a rendszer törvényes, alkotmányos és parlamentáris szervezkedésünk elé nem gördít akadályt, akkor ebben az országban nemcsak, hogy forradalom nem lesz, de nem lesz nyugtalanság sem. De viszont — mondotta Hubay Kálmán — ha a magyar szociális nacionalizmus felelősségteljes politikai szervezkedését ismét rabomobilokon, rendőri felügyeleteken, tisztességes és aggódó magyar emberek megakadályoztatásán keresztül akarják megakadályozni azért, hogy egyesek meghosszabbíthassák rozoga pozicióikat, akkor nem tudunk kezeskedni arról, hogy a magyar népi tömegekben jelentkező politikai energiák nem fognak-e destruktiv indulatokká átváltozni. Ebben az esetben azonban azoknak kell majd vállalniok a történelmi felelősséget, akik előrelátás nélkül, vakon és süketen mentek el a történelem nagy jelzőtáblái mellett.“*

Azóta ismert tény, hogy a magyar politikai élet vezetői nemcsak vakon és süketen, de bűnös lélekkel haladnak el a magyar történelem mérföldkövei mellett.

A Szálasi Ferenc személye ellen indított hadjárat csúfos kudarca azonban nem gátolta a rendszer vezetőit abban, hogy bíróság elé állítsák Szálasi Ferencet. A képviselőház szünete alatt kitűzték tárgyalásra Szálasi Ferenc ügyét és 1938. július 6-án a magyar királyi Tábla — zsidó üzelmeiről

ismert, sőt hirhedt Keresztessy-tanácselnöke — Szálasi Ferencet az állam és társadalmi rend erőszakos felforgatására irányuló bűntette miatt háromévi fegyházra ítélte. A Kuria Töreky-tanácsa augusztus 23-án — akkor, amidőn Horthy Miklós, Magyarország kormányzója Hitler vezér és kancellár vendége volt — a Tábla itéletét helybenhagyta és Szálasi Ferencet a szegedi Csillagbörtönbe szállították. Az elsőfokú bírósági ítélet kihírdetése után Szálasi Ferenc az utolsó szó jogán a következőket mondotta:

„Mélyen tisztelt magyar bíróság! A vád, a hivatalos álláspontot rögzítette le, a védelem pedig azt, amelyet a nemzetnek ezen sorsdöntő óráiban vall. Én álláspontomban a következőket rögzítem le:

A világháború megdöntött egy régi rendszert és egy újnak alapjait fektette le.

E rendszernek szellemi részét én nemzetiszocializmusnak vallom.

Ez koreszme, amely ellen a magyar nép nem zárkózhatik el. Szálasi Ferenc elítélhető, félretehető, kiirtható minden eszközzel, amely a hatalom rendelkezésére áll. De a koreszme jön, mert jönnie kell feltartóztathatatlanul, ahogy 1848-1849-ben nem volt feltartóztatható az új korszellem.

Itt nem Szálasi Ferenc hiúságáról, személyi beállítottságáról van szó, hanem a magyar nemzetről, amely bizonyos tényeket tudomásul vett. Ha akármilyen fegyveres felkelést is szítanék, amely a korszellemmel ellenkezik, ki lennék irtva. De nekem nincs szükségem ilyesmire, ilyen eszközökre, amelyek megpróbáltatásoknak tennék ki a nemzetet.

Kijelentem, hogy ellenem egy politikai hajsza folyik és mindenben vállalom a felelősséget. Tudom, hogy Isten, a nemzetem és lelkiismeretem előtt bármikor a legteljesebb felelősséget vállalhatom."

Ezeket mondotta Szálasi Ferenc elitélése előtt, mellyel kapcsolatban talán érdemes idézni *Benito Mussolini* szavait, amelyeket az ugyancsak súlyos börtönre elítélt olasz államférfiú 1911. szeptember 23-án mondott az utolsó szó jogán abban a bűnperben, melyben lázadással vádoltan állt a bíróság előtt, s melyben egyévi börtönre ítéltetett:

„Tisztelt bíróság, ha önök engem felmentenek, örömet szereznek, mert visszaengednek a munkámhoz, a társadalom közösségébe. De ha elítélnek, megtisztelnek, mert nem egy gonosztevőt ítéltek el, hanem az Eszme követőjét, a lelkiismeret agitátorát, a hűség katonáját, aki számított az önök belátására, mert érzi magában a jövő előszelét és az igazság nagy erejét. Nem mondhatnék mást, mint amit az a bizonyos keresztény mondott a római birodalom hanyatlása idején: — mit érdekel engem, hogy a birodalom elpusztul, ha a romokból diadalmasan támad fel Krisztus keresztje."

Szálasi Ferencet tehát háromévi fegyházzal sujtották. Leszállították őt a szegedi Csillagbörtönbe, ahol a 9323-as számot kapta. Ebből a számból azóta fogalom és szimbólum lett a magyar tömegek előtt. Titokzatos kezek ezzel a számmal írták és írják tele a városok és falvak házfalait, röpcédulák erdeje borította el a reggelre virradó utcákat. Vasból, alumíniumból és aranyból készült jelvények százezreit vásárolták az emberek, s a fegyencszám lassan megváltó szimbólummá lépett elő. A hatalom erre — nevetséges erőlködés — eltiltotta a 9323-as szám viselését és említését, elkobozta a jelvényeket, és börtönbüntetéssel, internálással és toloncházzal sújtotta azokat, akik ezt a számot hangoztatták vagy leírták. A nép azonban ötletes, és a maga ösztönös kitalálásával tovább ápolta a 9323-as fegyenc kultuszát. A hatalom erre eltiltotta Szálasi Ferenc nevének kiejtését, és odáig ment makacs féltékenykedésében, hogy még Szálasi Ferenc menyasszonyának lakásáról is elvitette Szálasi Ferenc arcképét. A hatalom belenyúlt az egyén életébe, s zsidó sajtó leplezetlen örömujjongása és dicshimnuszai közepette schnuschniggi módszerekkel szerzett a hatalomnak igazságot. (Hubay Kálmán mondotta egyik parlamenti beszédében: *„Ma Magyarországon nem az igazságnak van hatalma, hanem a hatalomnak van igazsága!“*)

Szálasi Ferencet tehát lecsukták, a szegedi Csillagbörtönbe szállították, de a Párt, a Hungarista Mozgalom minden elnyomatása ellenére is diadalmasan haladt előre a megkezdett úton. Gyűléseit nem engedélyezték, lapjait, az Összetartást és a Magyarságot, rövidebb-hosszabb ideig tartó betiltásokkal, elkobzásokkal, terjesztési jog megvonásokkal stb., stb. némították el. A magyar tömegek azonban Szálasi Ferenc eltávolítása után is kitartottak a Párt mellett, ami ismét arra indította a hatóságot és a rendszer urait, hogy 1939. február 24-én ismét feloszlassák az akkor már három parlamenti képviselővel — Hubay Kálmán, Rátz Kálmán, Haám Artur — rendelkező pártot, miután egy ügyesen megszerkesztett és kiagyalt politikai hadjáratot hajtottak végre.

A menetrend a következő volt:

Először is Keresztes-Fischer Ferenc belügyminiszter kiadta a hírhedt 3400-as rendeletet, amely rendelet eltiltotta a köztisztviselőket és az állami üzemek alkalmazottait a nemzetiszocialista pártoktól, illetőleg attól, hogy tagjai lehessenek a Hungarista Mozgalomnak. Mondanunk sem kell, hogy egy olyan országban, ahol sohasem törődtek a széles néprétegekkel, ahol a felelős politikusok állandóan az alkotmány köpenye alá bújnak, ahol

alkotmányosan dolgozó pártokat oszlatnak fel alkotmányellenes módszerekkel: ez a rendelet nem keltett nagyobb meglepetést. Igaz, hogy ez a rendelet ellentétbe került a magyar külpolitikai vonalvezetés bázisával, a Berlin-Róma tengely szellemével, már csak azért is, mert a 3400-as rendelet továbbra is megengedte a köztisztviselőknek és egyéb állami alkalmazottaknak, hogy tagjai maradjanak a szociáldemokrata szakszervezeteknek, mint amely szakszervezetek — a mai rendszer vezetői szerint — tisztára „gazdasági szerepet" töltenek be. Aki azonban ismeri a marxizmus törvényeit, tudja, hogy a szociáldemokrata szakszervezet éppolyan aktív politikai életet élnek, mint maga a szociáldemokrata párt. Ennél a kérdésnél a mai magyar politikai rendszer vezetőinek figyelmébe ajánljuk Adolf Hitler német vezér és kancellár „Mein Kampf" című könyvében lefektetett igazságát, amely megállapítás igen vitássá teszi a szociáldemokrata szakszervezetek „tisztán gazdasági" szerepét. Az idézet a következő:

„A szakszervezeti mozgalom már a századfordulón megszűnt tulajdonképpeni feladatát teljesíteni. Évről-évre mindinkább a szociáldemokrata politika útvesztőjébe került, hogy végül is közönséges cégérül használják fel a szociáldemokrácia osztályharcában. A nemzetgazdaság rombadöntését tűzték ki feladatul, hogy az állam gazdasági pilléreinek a ledöntése után maga az állam is osztozzék ebben a sorsban. A szociáldemokrata szakszervezet egyike volt a legborzasztóbb terroreszközöknek a nemzetgazdaság, az állam függetlensége és biztonsága, valamint az egyén szabadsága ellen."

A magyar szakszervezetek szerepének ismeretében kénytelenek vagyunk tényként elfogadni Hitler kancellár megállapításait, amely megállapítás igazságát bizonyára kétségbevonták azok az urak, akik a magyar szélső nacionalista pártok kiirtása mellett továbbra is szabad kezet engedtek a magyarországi szociáldemokrata tűzfészek hazátlan bitangjainak.

A 3400-as rendelet azonban mégis felháborodást váltott ki, de a mesterségesen elgyengített magyar középosztály ezt a megaláztatást is tűrte. Nem maradt más hátra, mint a köztisztviselők titkos szervezkedése, ami be is következett, s ami ellen teljesen tehetetlenek voltak a liberál-feudális Magyarország vezetői. A magyar Hungarista Mozgalom vezetősége bár elítéli a titkos taggyűjtést és a titkos szervezkedést, mégsem tehetett mást, minthogy egyrészt szabad folyást engedett a titkos taggyűjtésnek, másrészt pedig kiadta a Hubay Kálmán által négy pontba foglalt követelését, mint olyan követelést, amely helyrebillentheti a magyar politikai mérleg különböző végletek között mozgó nyelvét. A Hungarista Mozgalom négy pontja a következő volt:

„1. A Magyar Nemzeti Szocialista Párt — Hungarista Mozgalom tudatában van azoknak a súlyos történelmi időknek, melyek felé a magyarság menetel, és éppen ezért szükségesnek tartja a nemzeti közösség lelki békéjének mielőbbi megteremtését. Mi is hajlandók vagyunk elfelejteni a múltat, hajlandók vagyunk egy nagy történelmi cél érdekében elfelejteni a tömérdek megaláztatást, hajlandók vagyunk elfelejteni nemzetiszocialista testvéreink tömérdek szenvedését, ha a jövőre ezekből a szenvedésekből a dolgozó magyar népmilliók, a megváltásra váró magyar nemzettestvérek jóléte és erőteljes rendszere fakad.

2. A kiengesztelődés politikájának elsősorban tettekben kell megnyilatkoznia. A kiengesztelődés becsületes szándékát elsősorban az tenné eredményessé, ha a magyar királyi kormány előterjesztést tenne a legszebb államfői jog: a közkegyelem széleskörű gyakorlásának irányában. Hazájukat rajongásig szerető, érette minden áldozatra kész, áldozatkészségüket a világháborúban vérükkel és vitézségükkel bizonyító magyar nemzetiszocialista testvéreink ülnek fegyházakban, börtönökben, fogházakban, állanak vád, vagy rendőri felügyelet alatt. A legmagasabb kegyelmi elhatározás oly mértékben járulhatna hozzá a nagy magyar lelki egység megteremtéséhez, amelynek jótékony hatása ma még felbecsülhetetlen.

3. Biztosítani kell a politikai pártok egyenlő feltételek melletti nemes versenyének lehetőségét. Amíg tisztességes, felelősséget érző pártokat a politikai lepratáborba zárnak, amíg közszolgálati alkalmazottaknak eltiltják, hogy politikai jogukkal szabadon, belátásuk szerint élhessenek és a hozzájuk legközelebb álló politikai szervezet tagjai lehessenek, addig a nagy lelki egybeolvadásról még csak beszélni, — vagy legfeljebb csak beszélni lehet. Ne a zsidó liberalizmus szócsöveinek vádjai, rágalmai alapján, hanem tiszta szándékaink szerint ítéljenek meg bennünket, és akkor a tiszta szándékok igen rövid időn belül tiszta eredményeket szülnek.

4. Szüntessék meg a magyar nemzetiszocializmusnak rendőri kérdésként való kezelését. Ma a nemzetiszocialistákról egyes helyeken lehúzzák a zöldinget, és hatósági közegek a zöldinges nyilasokat bizalmas szóbeli rendeletre való hivatkozással megverik. A királyi törvényszék vádtanácsa által engedélyezett hungarista programot a csendőrök minden törvényes alap nélkül elkobozzák. Se szeri, se száma azoknak az atrocitásoknak, amelyeket a párt szervezkedésének megakadályozására elkövetnek. E jelenségek megszüntetése mindenesetre a lelkek békéjét szolgálná — a kezdeményezések mindenesetre a magyar királyi kormánytól, elsősorban pedig annak fejétől és a belügyminiszter úrtól függ."

A Hungarista Mozgalom négy pontja azonban süket fülekre talált, de a magyar tömegek ebben az időben, 1938 szeptemberében már egy emberként állottak Szálasi Ferenc és az ő célkitűzései nyomán felépített Hungarista Mozgalom mögött.

A Hungarista Mozgalom ellenfelei sokszor szerették volna elbagatellizálni a mozgalom jelentőségét. A zsidó és a kormánysajtó nem győzte hangoztatni, hogy a nyilaskeresztes mozgalom mögött csak pár éretlen suhanc áll, mígnem azután az 1938. szeptember 21-én megtartott nagy revíziós gyűlés pontot tett ezeknek a rágalmaknak a végére. A Hősök terén megtartott nagy revíziós gyűlésen a Hungarista Mozgalom zászlaja alatt több mint százezer ember vonult fel, mely tömegnek kényszerítő nyomása alatt a nagy számban kivezényelt rendőrség kénytelen volt a nyilaskeresztes zászlókat visszaadni, és elismerni, hogy Magyarországon a Hungarista Mozgalom jelenti az igazi népi gondolatot.

1938 szeptemberében a szudéta-kérdés megoldásának előestéjén Magyarországon is egymást követték az események. A belügyi kormányt, a miniszterelnökséget és a közrendészet egész apparátusát azonban még mindig a Hungarista Mozgalom ellen indított hajsza foglalta le, s a nagy külpolitikai kavargás sem vetett véget annak a rágalomhadjáratnak, amelyet a mai rendszer titkos megbízottai indítottak a nagy magyar feltámadást hirdető seregek ellen. Ekkor került nyilvánosságra, hogy Keresztessy Gyula táblai tanácselnököt, aki Szálasi Ferencet háromévi fegyházra ítélte, huszonnégy órán belül nyugdíjazták, mert intim kapcsolatban állott a magyar fővárosból örökre kitiltott zsidó Alexandernéval, aki külvárosi kávéházakban gyülekező zsidó felhajtóktól szerzett pénzt az anyagi romlás szélén álló és a makulátlan magyar bírói palástot meggyalázó táblai tanácselnöknek. Bebizonyosodott, hogy ez a Keresztessy Gyula nevű táblai tanácselnök benső barátságban volt egy Eichenbaum Vilmos nevű jogerősen négy hónapi fegyházra ítélt uzsorással, akivel a Rákóczi úti Balaton kávéházban bonyolította le gyanús üzelmeit. A magyar közönség ekkor már tisztán látta a Hungarista Mozgalom ellen indított hajszát. Nyilvánosságra került, hogy a Szálasi Ferencet olyan aláváló módon megrágalmazó Sulyok Dezső nevű országgyűlési képviselő felhajtó ügyvédtársa egy Kende-Kohn nevű zsidó ügyvéd, akivel közös irodát tartott fenn Pápán. Ezeket a dolgokat azonban rövid időre háttérbe szorította és visszavetette az érdeklődés előteréből a felvidéki kérdés szőnyegre jutása. A Hungarista Mozgalom ekkor bizalmas felszólítást intézett tagjaihoz, hogy minél számosabban jelentkezzenek a cseh terrorcselekményeket megakadályozó magyar szabadcsapatokba. A

zöldinges hungaristák ezrével siettek a budapesti Tattersallba. A Magyarság szerkesztőségéből Szabó Gyula dr., Rajkay László, Laky László, a másik hungarista lap, — az Összetartás szerkesztőségéből is hárman jelentkeztek szolgálattételre, jól tudván, hogy mit jelent az ilyen vállalkozás. A belügyi kormányzat újabb fejtörés elé került, mert rövidesen beigazolódott, hogy az akkori cseh határt átlépő és életüket kockára tévő tömegek, a Héjjas Iván-féle rongyos gárdától eltekintve kizáróan a Hungarista Mozgalom tagjaiból rekrutálódtak. A nimbusz és a hősöknek kijáró köteles tisztelet napról-napra nőtt, mire a belügyi kormányzat ismét megkezdte a jól bevált suttogó propaganda megszervezését, és olyan híreket terjesztett, hogy a vérüket és életüket áldozó és kivert farkasok módjára küzdő zöldingesek gyáván és magyar voltukat megtagadó módon viselkedtek odaát a határon. Ezután rövidesen négyszáz zöldinges felkelőt toloncházba vittek, mely tény a magyar belügyi kormányzat legszégyenteljesebb tette volt. A cseh kérdés lezárása után a visszatért hősök ismét aktívan bekapcsolódtak a Hungarista Mozgalom munkájába, és újabb lökést adtak a mindig alkotmányos eszközökkel küzdő Hungarista Párt munkájának. A vakok is látták, hogy alkotmányos úton ezt a mozgalmat megállítani nem lehet, s a hatalmukat féltő vén huncutok ekkor dolgozták ki azt a munkaprogramot, amely végeredményben a Hungarista Mozgalom 1939. február 24-i feloszlatásához vezetett. A nyílt színvallás előtt azonban a hatalmas népi mozgalom esetleges gyengítésére Imrédy Béla felülről irányított új mozgalmat szervezett, tragikusan megfeledkezvén arról az örök tételről, hogy az országokat átépítő hatalmas mozgalmakat nem lehet nyugdíjas miniszteriális tisztviselőkkel, gerinctelen hivatalnokokkal és a hatalomnak mindég szolgálatára álló lakájokkal elindítani, illetőleg győzelemre vinni. Imrédy Béla csodaszarvas-mozgalma csúfos kudarcba fulladt, bár a mozgalom vezetősége mindent elkövetett, hogy akár szépszerével, akár erőszakkal akadályozza meg a Hungarista Mozgalom előretörését. Utalunk itt arra a szégyenteljes eseményre, amely Hubay Kálmán lovasberényi beszámolóján játszódott le 1939. január 29-én. A felülről irányított mozgalom megfizetett bérencei — szám szerint százhúszan — négy teherautón levonultak Lovasberénybe, hogy megakadályozzák a dunántúli magyarság impozáns nagygyűlését. Gyalázkodó röpiratokkal és közönséges jancsiszegekkel szórták tele az országutat, de ezekkel a módszerekkel semmiféle eredményt nem tudtak elérni, s maga a dunántúli magyarság verte ki házai közül az Imrédy-féle csodaszarvas-legényeket. Ekkor írta a Magyarságban Fiala Ferenc, hogy *„a lovasberényi országút jancsiszegeit nem tekintjük másnak, mint egy vergődő rendszer*

utolsó próbálkozásának. Mélységes, nagy, de egyben vigasztaló szimbólumot látunk ezekben a durva vasszögekben, amelyek megerősítenek bennünket a hitben, a hűségben és a kitartásban. Tudjuk, hogy a történelem léptei könyörtelenül végiggázolnak azokon, akiket kiejtett magából az idő rostája, mert gyengének bizonyultak vállalt kötelességek elvégzésére.“

A lovasberényi kudarc azonban csak olaj volt a tűzre, s a rendszer vezetői vakmerően haladtak tovább a megkezdett úton. Tudták és érezték, hogy ha a Hungarista Mozgalom a maga elsőrangúan felépített apparátusával, szervezeteivel és a kivénhedt politikai propagandaeszközöket megszégyenítő új, friss propagandájával az alkotmány keretei között részt vesz az 1939. évben feltétlenül megtartandó választásokon, akkor ha nem is a többséget, de a mandátumok 35-40 százalékát képes elhódítani, amely tény sok minden régi átmentett bűn bukását, sőt mindazon túl régi mulasztások felelősségre vonását vonná maga után. A cél tehát tiszta volt: Feloszlatni, erkölcsileg lehetetlenné tenni és minden rendelkezésre álló hatalmi eszközzel megfélemlíteni az embereket.

A kigondolt programba nagyszerűen beleilleszkedett az a még máig is kiderítetlen hátterű „bombamerénylet“, amely ott játszódott le 1939. február 4-én este félhat órakor a Dohány utcai zsinagóga bejárata előtt. A bombamerényletet a magyarországi zsidó sajtó természetesen úgy tálalta fel, mintha hullák hekatombái borították volna a zsidótemplom környékét. Az első ijedelem után azonban kiderült, hogy a két felrobbant kézigránát senkit sem sebesített meg súlyosan — annak ellenére sem, hogy azok közvetlenül a templomból kiözönlő tömeg közelében explodáltak. Megállapítást nyert, hogy a kézigránátokból ki volt szedve az ekrazit, sőt maguk a kézigránátok is ama bizonyos Demeter-féle kézigránátok voltak, amelyek célja nem az emberek elpusztítása, hanem azok megfélemlítése. Szögezzük le, hogy a bombamerényletnek egyetlen egy halálos áldozata sem volt. Igaz ugyan, hogy egy öreg zsidó a bombamerénylet után körülbelül egy hónappal meghalt, de a halál oka tüdőgyulladás volt. A bombamerényletet azonban a zsidó és a — vele egy húron pendülő — kormánysajtó úgy állította be, mintha azt magának a Magyar Nemzeti Szocialista-Hungarista Pártnak a tudtával jött volna létre. Baloldali — és kormánysajtó — egymással vetekedve szórták a vádat s a rágalmat, s csak akkor derült némi fény az agyakba, mikor Hubay Kálmán a magyar parlamentben határozottan visszautasította ezeket az aljas vádakat. Kijelentette, hogy a Hungarista Mozgalomtól távol áll minden bombamerénylet megszervezése, hogy a Hungarista Mozgalom fegyvertárából hiányzik az ilyen eszköz,

amely véleménye szerint ismeretlen egyénektől felbérelt agent provocateur-ök által került kapcsolatba a párttal. Később a Hungarista Mozgalom vezetősége saját hatáskörében nyomozást indított, és minden kétséget kizáróan megállapította, hogy a bombamerénylettel gyanúsított hungarista „párttagok" közvetlenül a bombamerénylet előtt léptek be a pártba, nyilván abból a szándékból, hogy végrehajtsák azt a bombamerényletet, amelynek egyedüli célja: a Hungarista Mozgalom lehetetlenné tétele volt. Az *Összetartás* című politikai hetilap 1939. február 26-i számában közölte a MÉM-ista Róka Józsefnek a Hungarista Pártba való belépőlevelét, másolatban közölte az V. kerületi hungarista szervezet azon jegyzőkönyvét, amely már a bombamerénylet előtt kétszínű játék folytatásával vádolta meg a bombamerénylet egyik részesét, Kenyeres Jenőt. Ezt újabb leleplezések követték, amelyeket azonban — óh, csodálatos véletlen — sohasem vettek figyelembe sem a belügyi, sem a magyar államrendőrség politikai osztályának vezetői. A bombamerénylet azonban mindezek ellenére is alkalmas volt arra, hogy az *Esti Újság* című kormánylap, továbbá a kormánylapokkal egy húron pendülő szociáldemokrata és demokrata lapok üvöltözése által előkészítsék a közönséget a Hungarista Mozgalom betiltására.

A rendszer programpontjának első etapja tehát nagyszerűen sikerült.

A második állomás a *Magyarság* című politikai napilap két hónapra szóló betiltása volt. A Hubay Kálmán felelős szerkesztésében megjelenő politikai napilap ebben az időben már százezres példányszámban jelent meg, amit a rendszer vezetői úgy iparkodtak ellensúlyozni, hogy úgy a tisztikarnak, mint a köztisztviselőknek határozottan megtiltották a belpolitikailag tiszta nacionalizmust, külpolitikailag pedig a Berlin-Róma tengely célszerűségét hirdető Magyarság olvasását. Ez az újság volt az, amely függetlenítette magát minden zsidó bankérdekeltségtől, állami szubvenciótól, a legradikálisabb hangon követelte a földkérdés megoldását és a magyarországi zsidóság fajjá való nyilvánítását. Vezércikkei és riportjai egymásután leplezték le a kormánypárti berkekben ülő kaméleon-antiszemitákat. Határozott hangon tiltakozott az ellen, hogy a 25 százalékos zsidóvérű Imrédy Béla oldja meg a magyarországi zsidókérdést. Bebizonyította a jelenlegi magyar parlament tehetetlenségét, rámutatott az úgynevezett nagy politikusok különös kapcsolataira a zsidótőkével, — mely tények valóban kellemetlenül érintették nemcsak a magyarországi zsidóságot, hanem a hamis utakon járó magyar politikusok nagy részét is. A hungarista sajtó számtalan esetben bebizonyította, hogy a mai magyar parlament és a mai magyar rendszer csak a magyar tömegek nyomásának engedve hozta meg azt a zsidótörvényt, —

amely számtalan kibúvót enged annak a zsidóságnak, amellyel — mint azt Hitler Adolf mondotta — sem paktumot, sem megegyezést kötni nem lehet.

A nemzetiszocializmusnak magyarországi vetülete, a Hungarizmus, kezdett túlnőni azon a határon, amelyet a rendszer vezetői megengedhetőnek tartottak. A pártvezetőség és a mögötte álló tömegek azonban vállalták a harcot, mert úgy érezték, és úgy érzik, hogy ebben a harcban és ebben a küzdelemben nemcsak a pártról, nem a Hungarista Mozgalomról, nem Szálasi Ferencről, hanem az egész magyarság sorsáról és jövőjéről van szó. Ezért a gondolatért vállalták a harcot a magyar feudalizmus, a magyar reakció, a magyarországi zsidóság és a magyar kormánypárti politika vendéglőben ülésező exponensei ellen is, akik érezvén az idők változását, négy szem között mindig legteljesebb támogatásukról biztosították a szokásos polgári kereteken már régen túlnőtt Hungarista Mozgalmat, de a veszély pillanataiban mindig a legcsúfosabban cserbenhagyták őket. Ezért írta Hubay Kálmán *„Egyedül vagyunk“* című vezércikkét, különösen kiemelve benne, hogy a mai viharos időkben megszűnt a lehetősége minden kompromisszumnak, s többé már nem lehet elodázni a jogait követelő magyarság nagy kérdéseinek megoldását. A Hungarista Mozgalom katonái tudták és tudják, hogy *„a feltörekvő magyar életakarat nem sorsjegyen fogja megnyerni az építő magyar életforma beteljesülését, a Hungarista Államot. Ki volt az a balga, aki egy pillanatig is abban a hitben ringatta magát* — írta Hubay Kálmán —*, hogy a régi rendszer hívei, eljegyzettjei és haszonélvezői egy szép napon ezüst tálcát vásárolnak, és ezen az ezüst tálcán fogják mély bókok közepette átnyújtani a dolgozó, megváltást váró magyaroknak az államkormányzás hatalmát, jogát és kötelességét. Vajon el szabad-e felejtenünk, hogy a nemzetnek mintegy huszonötmilliárdot kitevő összvagyonából nyolcmilliárdot, tehát egy harmadrészt tesz ki az a vagyontömeg, amely a magyarországi zsidóság és a magyarországi feudalizmus kezén van, tehát éppen azt a hatalmas bankvagyont, hatalmas ipari kartellvagyont és azt a feudál-latifundiális földvagyont jelenti, amelyet a Hungarista Mozgalom a hatalom átvétele után szervesen és intézményesen be akar építeni a dolgozó magyarság termelő és építő rendszerébe.“*

Nos hát, mindezen dolgokért és mindezek őszinte megírásáért kellett betiltani a Magyarságot 1939. február hó 4-én, amely tett második állomása volt annak a munkának, melynek egyedüli célja a magyar nemzetiszocialista tömegek szétszórása volt. A napilap nélkül maradt Hungarista Pártot ezután egymásután érték a támadások. A zsidóság fellélegezhetett, s a jó urak azt hitték, hogy ismét megkezdődött számukra a nyugodt „munka“. A föld alól ismét előbújtak a nemzetközi zsidóság által rángatott pojácák, s kezdetét vette az az angol-francia demokrácia felé irányuló kérődzés, amely

még ma sem ért véget. Azt híresztelték, hogy a hitleri Németország rövidesen eltapos bennünket, hogy Ruszinszkó visszaadását egyedül Hitler kancellár akadályozta meg, s hogy Magyarország barátai nem Berlinben és Rómában, hanem Londonban és Párizsban ülnek. Vád rágalmat, rágalom ismét vádat követett, s napilapjától megfosztott Hungarista Mozgalom sajtó és nyomda hiányában kénytelen volt ökölbeszorított kézzel nézni a föld alól előbújó gazemberek működését. Suhancok, utcai csirkefogók gyülekezőhelyének nevezték az Andrássy-úti hatalmas pártpalotát, ahol akkor már nemcsak egyszerű munkások — és iparosemberek, hanem magas társadalmi állást betöltő, s nemzetük sorsán joggal aggódó férfiak is szerepet vállaltak. Kellemetlen meglepetés volt a „suhancozó" urak számára, amikor kiderült, hogy a február hó 1-én elhunyt vitéz Tamássy Árpád táborszernagy is tagja volt a Hungarista Mozgalomnak, és éjjeliszekrényén megtalálták a 147.010 számú pártigazolványt. A przsemysli hős aranybetűkkel írta be nevét a magyar történelembe, s halálát az egész ország gyászolta. Ekkor már mindenki tudta, hogy a „suhancok" mozgalmában a világháborús hősöktől, az oroszlánok-oroszlánjaitól, a Tamássy táborszernagyoktól kezdve aktív egyetemi tanárokon át a történelmi egyházak lelkészein keresztül egészen a kültelki proletárnegyedek nagyszerű magyar munkásáig és elesett, árva kis magyar tanyák megújulást váró magyar parasztjáig egyetlen hit — a hungarizmus fogta össze a magyarság millióit. A veszedelem — a nemzetiszocialista-hungarista veszedelem — már a rendszer kapuja előtt állott, s ekkor következett be a rendszer által kiagyalt menetrend harmadik állomása: a Hungarista Mozgalom székházának, kerületi és vidéki szervezeteinek rendőrökkel való megszállása és a párt feloszlatása.

1939. február 24-ét írtunk akkor...

Hideg téli virradat volt, mikor a fent említett nap hajnalán riadóautók száguldottak végig az utcákon, ügyvédeket, egyetemi tanárokat, vezérkari tiszteket, vitézi székhadnagyokat, egyszerű munkásokat, világháborút végigküzdött gazdaembereket ráncigáltak ki otthonukból, és minden kihallgatás és bírói eljárás mellőzésével azonnal toloncházakba, a kistarcsai és a nagykanizsai internálótáborba szállították őket.

Az ezeréves magyar alkotmányt védő és annak szükségességét hangoztató rendszer a legbrutálisabb és a legelvetemültebb pillanatait élte.

Február 25-én reggel benépesültek a körúti kávéházak, s a zsidó sajtó egetverő dicshimnuszokat zengett Teleki Pál gróf miniszterelnökről és Keresztes-Fischer Ferenc belügyminiszterről. A gyávák, a kishitűek, a minden mozgalmak óvatos hívei visszahúzódtak odúikba, de a mozgalom

élharcosai, a kipróbált régi vezetők csendes mosollyal szemlélték a szégyenteljes percek múlását. A mozgalom teoretikusain a legkisebb nyugtalanság nem volt észlelhető, mert többek között ismerték Hitler Adolf nagyszerű megállapítását: *„Amily módon nő az üldözés, éppen olyan mértékben szaporodik a belső párthívek száma. Az új tan végleges megsemmisítése csak nagy, folyton fokozódó irtóhadjárattal volna lehetséges, amely végre az illető nép és állam valóban értékes vérének lecsapolásához is vezet. Ez azonban megbosszulja magát, mert az ilyen valóban belső tisztogatás ára az általános aléltság lesz. Ez az eljárás már eleve céltalan akkor, ha a legyőzendő tan már bizonyos kereteken túljutott."*

A Hungarista Mozgalom pedig már régen túljutott azon a határon, ahol még egyszerű rendőri kérdésként kezelhették volna az ügyét. A pártfeloszlatás pillanatnyi dermedtséget okozott, hiszen senki sem látott tisztán, mert sem sajtója, sem semmiféle propagandaeszköz nem állott egyelőre rendelkezésre, hiszen a rendszer vezetőinek arra is volt gondjuk, hogy egy egyszerű alaki hiba miatt betiltsák a Hungarista Mozgalom utolsó sajtóorgánumát, az akkor már ugyancsak százezer példányszámban megjelenő és radikális jobboldali politikát hangoztató Összetartást. Utolsó szócsőnek a parlament maradt meg, ahol Hubay Kálmán felszólalásában tiltakozott a mai magyar kormányrendszer alkotmány- és törvényellenes eljárása ellen. A fejlettebb sajtótechnika azonban megakadályozta, hogy a magyar lapok részletesen közöljék a hungarista képviselők beszédeit. Hubay Kálmán 1939. március hó 1-én teljesen széttörte azokat a vádakat, amelyeket a magyarországi zsidóság és a magyar belügyi kormányzat a Hungarista Mozgalom ellen felsorakoztatott. Megállapította, hogy sem a magyar királyi rendőrség, sem a magyar királyi csendőrség egyetlenegy embert sem fogott el, aki a Hungarista Mozgalom — zsidók által kitalált — úgynevezett bombavető fekete frontjához tartozott volna.

Egy másik vád szerint a Hungarista Mozgalmat az úgynevezett RV — Rendvédelmi Osztagok — miatt is fel kellett oszlatni. Ezzel kapcsolatban Hubay Kálmán a következőket mondotta a parlament március 1-i ülésén: *„Ha zárt ülésen tárgyalnánk, elmondanám azt, hogy kik, mikor és milyen célzattal szólították fel a pártot arra, hogy ilyen szervezetet a párt keretén belül létesítsen. Ez a szervezet hűségesen teljesítette a nemzettel szemben vállalt kötelezettségét."* Kétségtelen, hogy Hubay Kálmán azokra a forró szeptembervégi napokra célzott, amikor a felvidéki szabadcsapatok megalakításának idején kérték fel a pártot arra, hogy megfelelő emberanyaggal segítse a Felvidék visszacsatolására megindult akciót. A párt, a Hungarista Mozgalom azonnal teljesítette ezt a kívánságot, vért és áldozatot nem kímélve küldte át a határon a

legértékesebb tagjait. Erre mondotta Hubay Kálmán: *„ha kell, ha az idő szólítja őket, ezek a fiúk megint készek lesznek arra, hogy megint megtegyék kötelességüket annak dacára, hogy — bár úgy hitték, hogy a nemzet hálája fogja várni őket — a toloncház várt reájuk. Kérdezheti valaki tőlem, — hogy miután ez a szervezet a maga működését befejezte, miért nem oszlattuk azt fel* — folytatta Hubay Kálmán. *— Azért, mert úgy éreztük, hogy ezek a feladatok még egyszer el fognak következni. Lehet, hogy én hibáztam, amikor ezeket a szervezeteket felhívásra felállítottam. Lehet, hogy hibáztam, hogy nem vártam meg, hogy ezeket a feladatokat előbb a Dob utcából és a Rombach utcából jelentkezett alkotmányvédők végezzék el, de arra nem gondoltam, hogy én ezért ezeknek a magyar fiúknak kötelességteljesítéséért pártfeloszlatásban fogok részesülni."*

Hubay Kálmán parlamenti felszólalása azonban nem változtatott a helyzeten. Az internálótáborokba tovább szállították a jogtalanul elhurcolt hungaristákat, a toloncházban megteltek a bűzös, egészségtelen helyiségek, és nem volt sajtó, nem volt hang, amely tiltakozott volna a mai magyar rendszer balkáni eljárása ellen. A helyzet igazi ismerete végett közöljük azt a jegyzőkönyvet, amelyet nem éretlen suhancok, nem jött-ment csirkefogók, hanem a magyar nemzeti társadalomnak a kistarcsai internálótáborba zárt része vett fel 1939. március hó 1-én. A kistarcsai jegyzőkönyvet ismét odahelyezzük annak a rendszernek az asztalára, melynek vezetői — hogy Mussolini szavaival éljünk — *„egyik napról a másikra akarják tengetni nyomorult életüket."* Mi magyar hungaristák — együtt mondjuk Mussolinivel: *„Nem vagyunk és nem is akarunk merev arccal mindig ugyanazon láthatárt néző, örökre mozdulatlan múmiák lenni, vagy az álszenteskedő forradalmiság szűk falai közé bezárkózni és mindig ugyanazokat a formulákat ismételni, amelyek már veszedelmesen hasonlítanak a hivatalos vallások kész imáihoz. Férfiak vagyunk, a jelenben élő férfiak, és a teremtő történelemnek le akarjuk róni a magunk szerény áldozatát. Renegátság? Következetlenség? Átpártolás? Egyik sem. Majd megválik, ki a renegát, ki a következetlen, ki a szökevény. Ezt a holnapnak a történelme fogja megmondani, habár az előrelátás a normális emberi megérzések egyike. Hozzátok szólunk, fiatalok: Hozzátok, gyárak és iskolák fiataljai: A szellemben és életben fiatalokhoz, akikre az a feladat vár, hogy történelmet csináljatok."*

De íme a jegyzőkönyv, amelyet talpig becsületes és az eszméért mindent áldozni tudó férfiak írtak az Úr 1939. esztendejében, március első napján, a zsidó valutasíberekkel, kültelki csavargókkal tarkított kistarcsai internálótáborban:

JEGYZŐKÖNYV

felvétetett 1939. március hó 1. napján a m. kir. államrendőrség kistarcsai kisegítő toloncházában jogtalanul fogva tartott teljes jogú magyar állampolgárok által.

Alulírottak egyhangúlag megállapítják, hogy 1939. február hó 24-én a hajnali fél 5 és 7 óra közötti időben lakásaikon magukat a m. kir. államrendőrség detektívjeinek nevező és igazoló ismeretlen egyének jelentek meg, akik anélkül, hogy bírói, illetve közigazgatási határozatot közöltek, vagy kézbesítettek volna, felvilágosítás és indoklás nélkül ismeretlen egyén által kiadott felső parancsra való hivatkozással, a legtöbb esetben fondorlatos módon előállíttattak az illetékes kerületi kapitányságra. Innen anélkül, hogy bármely formában is ki-, vagy meghallgattattak volna, minden határozat közlése és előzetes felvilágosítás nélkül, erős hatósági őrizet mellett, magángépkocsikba zárva, ismeretlen helyre elszállíttattak, és egy fogház épületbe, melyről csak jóval később derült ki, hogy az a m. kir. államrendőrség kisegítő toloncháza, bezárattak.

Az előállítottak, előállításuk napján ismételten előterjesztett kérelmeik ellenére sem közölhették hozzátartozóikkal hollétüket, holott mindannyian ellátatlan családokat, ügyvédi, építési, vállalati irodákat, műhelyeket, kereskedéseket és megélhetésük alapját képező munkahelyeiket hagyták el a felvilágosítás és intézkedés minden lehetősége nélkül.

Az előállítottak, ismerve a fennálló törvényes jogszabályokat, abban a biztos tudatban voltak, hogy a m. kir. áll. rendőrség félreértés, vagy alaptalan feljelentés folytán valamilyen bűncselekmény gyanúja miatt állíttattak elő, és a törvényben meghatározott 48 órás őrizet után, a törvényes rendelkezéseknek megfelelő, indokolt határozatban közöltetnek az előállítás okai, s kihirdetik az időközben foganatosító kihallgatások eredményéhez képest, vagy az előzetes letartóztatásba helyezést, vagy a szabadlábra helyezésről szóló rendőrségi határozatot.

Alulírottak leszögezik, hogy az előállítás napja óta nemcsak a törvényben meghatározott maximális fogvatartási időtartam, a 72 óra telt el, hanem hat nap, amely idő alatt az előállítottak jegyzőkönyvileg ki nem hallgattattak, velük semmiféle határozat nem közöltetett, ügyvédeikkel és hozzátartozóikkal nem érintkezhettek, a külvilágtól légmentesen elzárattak, és az ötödik napon a jogtalanul fogvatartottak közül 14-en, éspedig vitéz Gál Csaba műszaki tanácsos, Rajkay László és Laky László hírlapírók, dr. Csatáry Rezső, Koszilkov János, Váradi Ferenc, Kovács István, Rácz-Kovács

Lajos, Erdélyi Albert, Maczák János, Győrffy Károly Biharváry Gusztáv szkv. százados, Somod Béla és Karl Frigyes, ismét minden határozat nélkül, elbocsáttattak.

Alulírottak a magyar alkotmány, tehát az egész jogrend és az abban foglalt törvényes rendelkezések ismeretében, a leghatározottabban tiltakoznak a büntető törvényekbe ütköző: hivatali hatalommal való visszaélés és a személyes szabadság eme nyilvánvaló és brutális megsértése ellen. Ennek következtében a leghatározottabban követelik a mind a mai napig meg nem nevezett, ismeretlen és felső utasításokat kiadó személy törvényellenes eljárásának nyombani megszüntetését. Követelik továbbá, hogy közöltessenek velük mindazok az okok, amelyek ennek a jogtalan eljárásnak esetleges törvényes alapját képezhetik, és követelik, hogy ilyenek fennforgása esetén haladéktalanul és a legsürgősebben állítsanak a független magyar bíróság elé, mely független magyar bírósági eljárás alól senki, — különösen nem a teljesen büntetlen előéletű alulírottak ki nem vonhatók, és amely eljárás során egy teljes jogú magyar állampolgártól sem vehető el, alkotmányunk és jogrendünk egyik alapját képező — egyenlő elbánás és közjogunk egyik alappillérét jelentő személyes szabadság elvében gyökerező joga.

Alulírottak megállapítják, hogy a félhivatalos sajtóközlemények, alulírottak egy előttük ismeretlen „Fekete Front"-nak elnevezett terroralakulattal hozták jellegzetes összefüggésbe, amely terroralakulatot többek között a február 3-i dohányutcai bombamerénylettel is összefüggésbe hoztak. A félhivatalos sajtónyilatkozatnak ezen minden tárgyi alapot nélkülöző beállítása alkalmas arra, hogy a jogtalanul előállítottakat a társadalom megvetésének tegyék ki, s ezzel őket úgy erkölcsileg, mint anyagilag teljesen tönkretegyék, akkor, amikor az előállítottak ezekben az ügyekben még csak ki sem hallgattattak, és így a hatóságoknak nyomozati adatok sem állhattak rendelkezésükre ezeknek a félhivatalos nyilatkozatoknak alátámasztására.

Alulírottak tehát leszögezik, hogy ezekből a félhivatalos közleményekből vont, anyagából a törvényellenes és jogtalan eljárásból reájuk háramló minden néven nevezendő erkölcsi és anyagi kárért felelőssé teszik azt az ismeretlenségbe húzódó — felsőbb utasításokat kiadó személyt, aki a hatóságokat erre az eljárásra utasította.

Alulírottak e ténymegállapítás után a leghatározottabban követelik a jogtalan fogvatartás azonnali megszüntetését, nyombani szabadlábra helyezésüket, hogy a fentiekben vázolt jogsérelmük orvoslására a szükséges lépéseket megtehessék. Pusztán az a tény, hogy alulírottak egy törvényesen

működő, a magyar országgyűlés képviselőházában három országgyűlési képviselő által képviselt legális politikai pártnak voltak tagjai, vagy tisztséget viselő vezetőségi személyei, e párt feloszlatása alkalmával nem szolgálhat okul és alapul ahhoz, hogy pusztán névtelen feljelentések és kellőképpen alá nem támasztott egyszerű gyanúokok alapján, a független magyar bíróság megkerülésével fogva tartassanak, meghurcoltassanak és bizonyos, ma még szerepet játszó körök előtt úgy erkölcsileg, mint anyagilag tönkretétessenek.

Lelkünk mélyéig felháborodva tiltakozunk a nemzeti érzésünkön esett azon sérelem ellen, hogy bennünket, akiknek soraiban Nyugat-Magyarország hős védői, hazájuk miatt meggyötört mártírok, vitézek, katonatisztek, művészek, a nemzet feddhetetlen előéletű szellemi és kétkezi dolgozói vannak, hazaáruló zsidó síberekkel és börtönviselt gazemberekkel közös rabkonyhán, rabkenyéren tartva, ezekkel egy kategóriába soroljanak.

Tiltakozunk és vádat emelünk a történelem előtt az ország erkölcsi értékeinek céltudatos és törvényellenes pusztításáért. Nem tudjuk, miért nem akarják az illetékesek tudomásul venni, hogy nem az ország ellenségei, hanem a kormány ellenfelei vagyunk!

Mi vagyunk a magyar élet és magyar jövő!
Tiltakozunk!

K. m. f.
Vágó Pál, műszaki főtanácsos dr. ing.
dr. Koszmovszky Tibor, ügyvéd
Roósz József, földműves-író
Abonyi Ferenc, Hév. segédtiszt j.
Füstös Zoltán, festőművész-rajztanár
Kazár Kálmán, kereskedősegéd
Lits Ernő, ny. követségi tisztviselő
Olaszi Sándor, festőművész
Székessy István, mag. tisztviselő
Varga Sándor, müsz. tisztv.
Zombory József, építészmérnök
Kékessy Rudolf, vállalati igazgató
Hajtó Henrik, m. tisztviselő
Kőrösszegi József, földműves
Apródy József, órássegéd

Hulvég Károly, autó-villanyszerelő
Közel László, sertésnagyvágó
Márton Gábor, építési vállalkozó
Pausch Béla, könyvkötő c.
Timár András, lapterjesztő
Vass János, ny. főtisztviselő szds.
Brinzey György, ny. vezérkari szds.
Rothen Ferenc, kiadóhivatali igazgató
Nesz Károly, kiadóhiv. tisztviselő
Árkosy Károly, cégvezető
Katona Ferenc, pincér
Dr. Kudász Ernő, hites könyvvizsgáló
Németh Endre, m. tisztviselő
Ruzsonyi Béla, állatorvostani hallgató
Türk Barnabás, szerk. titkár
Vigh Imre, főpincér.

A fent ismertetett jegyzőkönyvhöz felesleges bármit is hozzáfűzni. A jegyzőkönyv szelleme és tartalma nemcsak a kistarcsai hungarista nemzettestvérek, hanem a szabadságától megfosztott sok ezer nemzettestvér és a mögöttük álló sok százezer magyar gondolatát fejezi ki.

Az új, erős Magyarországért folytatott küzdelem legjobb katonáit a rendszer vád alá helyezheti, bírósági ítélet nélkül napokat, hónapokat, éveket lophat el az életükből, feloszlathatja a mozgalmat, a pártot, de a mozgalom és a párt, túlnőve a napi politika posványos mocsarán, továbbra is él és lobog a szívekben, mert a Hungarista Mozgalom jelenti a szociális és a minden magyar dolgozó számára egyenlő jogokat biztosító új Magyarországot. Amíg ez meg nem valósul, addig a magyar politika mindig csak függvénye marad a nagy európai politikának. Amíg kellő öntudatot nem öntünk bele tervszerűen megnyomorított és az osztályharctól elgyengült magyar tömegekbe, addig a parázs mindig izzani fog, és a hatalmon lévőknek sohasem lesz egy biztos pillanatuk és nyugodt lelkiismeretük. Amíg fel nem építi az új magyar generáció a tisztaságban fogant Hungarista Államot, addig nem beszélhetünk Szent István birodalmáról, nem beszélhetünk magyar öntudatról, büszkeségről, fajvédelemről, ezeréves határokról, mert mindez hazugság marad, ha elsősorban nem teljesítjük önmagunkkal és magyar fajtánkkal szemben a reánk rótt kötelességet. Addig siránkozhatunk, hivatkozhatunk az európai lelkiismeretre, mert

tudjuk, hogy gyengék vagyunk és mindent attól az Európától várunk, amely Európa eddig csak trianoni békeszerződésekkel ajándékozott meg bennünket. Hitler Adolf kancellár memeli beszédében a mi szájízünk szerint is beszélt akkor, mikor kijelentette, hogy „Németország jól tudja, hogy mit kapott eddig a világtól." Mi magyarok is jól tudjuk, hogy mit kaptunk eddig és mit várhatunk ezentúl is a világtól. Amíg nem építjük fel a Hungarista Államot, amíg minden hiba, mulasztás és bűn elkövetője a felelőtlenség ingoványába húzódhat, addig — a gazdasági történelem vaslogikája szerint — meg kell hogy maradjon, sőt szaporodnia kell a majd négymillió magyar agrárkoldusnak, és semmi reménye sem lehet sem a munkásságnak, sem a magyar intelligenciának, hogy öntudatos lélekkel álljon a felettünk ellépő történelem előtt.

A gyávák és nyárspolgárok, az óvatos duhajok és a hatalom sugarában sütkérező „velünk szimpatizálók" sokszor azzal vádoltak bennünket, hogy apolitikusak vagyunk, mert nem vagyunk hajlandók kompromisszumot kötni, hogy nem tárgyalgatunk a különböző áljobboldali szervezetekkel, és végezetül, hogy egyszerre tíz fronton is harcolunk. Ezeket a vádakat vállaljuk, mert tudjuk, hogy a magyar politikai élet mindig a kompromisszumok, a meg- és kiegyezések sötét útvesztőjébe sikkasztotta el a magyar parasztság és a magyar munkásság nagy sorskérdéseit. De nem vagyunk hajlandók tárgyalni egy olyan kormánnyal, amely kormány külpolitikailag a Berlin-Róma tengely megingathatatlan acélalapzatán áll, de ugyanakkor belpolitikailag a legsötétebb és a legkíméletlenebb, sőt, mindezeken túl, a leggyalázatosabb irtóhadjáratot indította meg a hazájuk sorsán aggódó becsületes férfiak nagy tömegei ellen, csak azért, mert a magyar nemzetiszocialistáknak — hungaristáknak vallják magukat. Nem vagyunk hajlandók kompromisszumokba bocsátkozni egy olyan rendszerrel, amely Berlin és Róma barátságát hangoztatva szabad kezet enged a népfront Franciaországával és a többi liberális országgal véd- és dacszövetséget kötött sajtónak, amely rendszer mind a mai napig nem oszlatta fel a nemzetközi marxizmus magyarországi letéteményesét, a szociáldemokrata pártot, és amely rendszer külpolitikai nyomás alatt I. és II. látszat-zsidótörvénnyel próbálja biztosítani magának a radikális nacionalista államok szimpátiáját.

A hungarista gondolat hitet, hazaszeretetet, fegyelmet és a becsületes, áldozatkész munka nyomán járó emberi életet jelent. A prostitúciót a politikában is utáljuk, s nem hiszünk azon parlamenti politikusok antiszemitaságában, akik a zsidó lekötöttség hálójában vergődnek.

A hungarizmus a nemzeti munkaalkotmány megteremtésével ki fogja

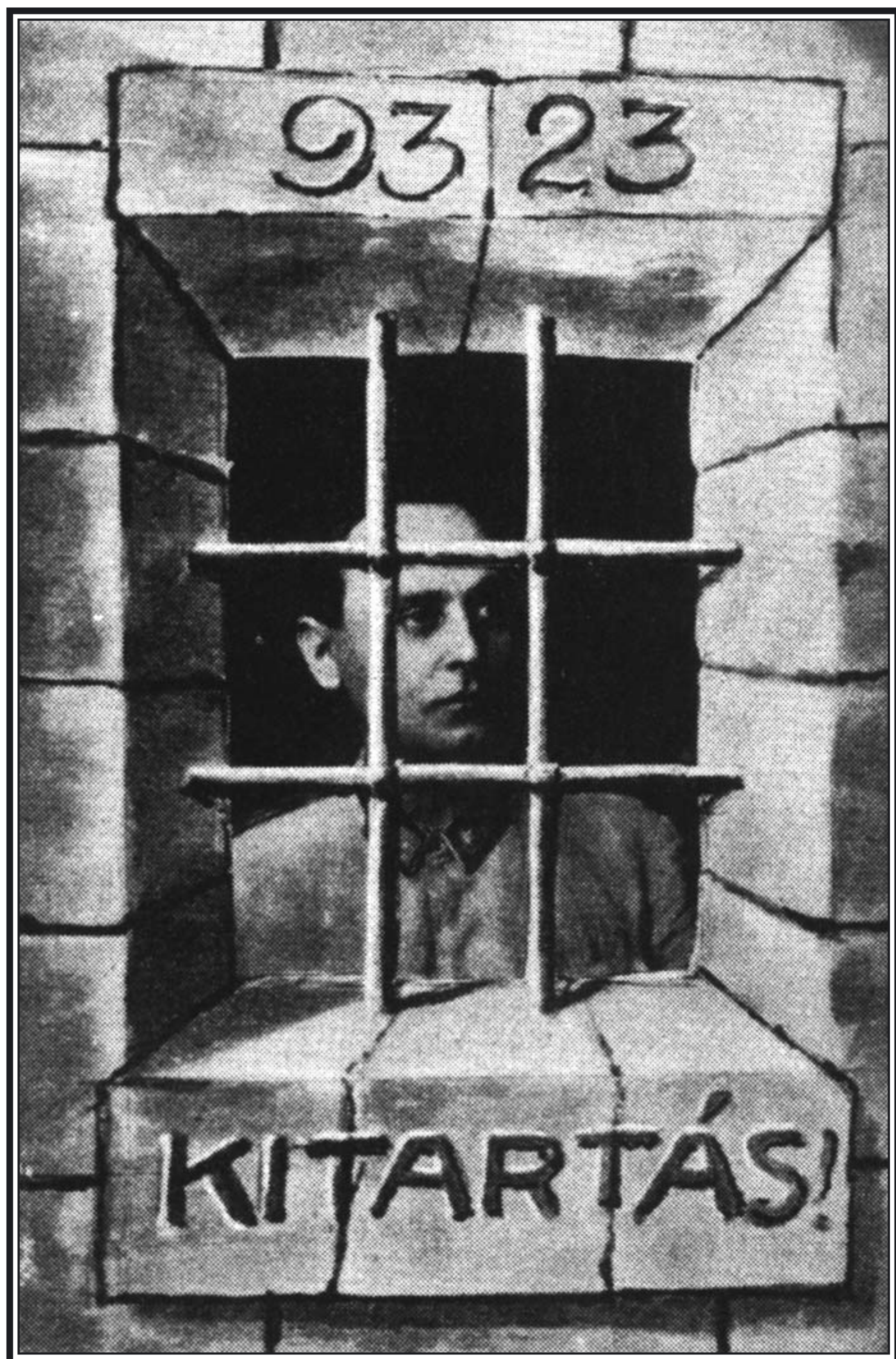
zárni, hogy a munka lelketlen kizsákmányolás prédája lehessen. Zrínyi mondása hitvallásunk: „Egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók." De ezt a mondást ki fogjuk érdemelni, és ki fogjuk harcolni akkor is, ha esetleg maholnap szűknek bizonyulnának a nagykanizsai és a kistarcsai internálótáborok komor kőfallal körülvett telepei.

Végezetül, akik nem látják tisztán a Hungarista Mozgalom célját, azoknak idézzük a szegedi Csillagbörtönben sínylődő mozgalmi vezérünk, Szálasi Ferencnek szavait, mely szavak talán megvilágítják a kétkedők elméjét, és újabb erőt öntenek azokba, akik eddig is határozott, biztos léptekkel meneteltek az egyelőre betiltott „H"-betűvel díszített nyilaskeresztes lobogók alatt:

„Mi a hatalmat akarjuk. A hatalom teljes, csorbítatlan birtokosai akarunk lenni, és nem részesei, vagy benne osztozkodók. Mi a hatalmat akarjuk, amelyet a nép akar, amely e népen nyugszik, belőle meríti erejét és értelmét. Mi a magyar nép parancsuralmát akarjuk, melyet a magyar nép népszavazással szentesített, törvényesített és biztosított, mely a magyar nép jog, munka és megbecsülés alapjait adja meg úgy, ahogyan azokat mi értelmezzük."

Kitartás! Éljen Szálasi!

1939 április havában.

93 23
KITARTÁS!